

(๒๒)

คำสั่งศาลรัฐธรรมนูญ

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลรัฐธรรมนูญ

คำสั่งที่ ๕๐/๒๕๖๕

เรื่องพิจารณาที่ ต. ๔๔/๒๕๖๕

วันที่ ๑๔ เดือน กันยายน พุทธศักราช ๒๕๖๕

ระหว่าง { นายมานัส สนใจ และคณะ ผู้ร้อง
การทำเรือแห่งประเทศไทย ที่ ๑
ศาลแรงงานกลาง ที่ ๒
ศาลอุทธรณ์คดีชำนัญพิเศษ ที่ ๓
ศาลฎีกา ที่ ๔ ผู้ถูกร้อง

เรื่อง นายมานัส สนใจ และคณะ (ผู้ร้อง) ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓

ข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสารประกอบคำร้องสรุปได้ว่า นายมานัส สนใจ และคณะ (ผู้ร้อง) กล่าวอ้างว่า ผู้ร้องทั้งสามสืบเจ็ดเป็นลูกจ้างการทำเรือแห่งประเทศไทย (ผู้ถูกร้องที่ ๑) ผู้ถูกร้องที่ ๑ ถูกลดมติคณะกรรมการการทำเรือแห่งประเทศไทย ครั้งที่ ๕/๒๕๖๖ กำหนดให้หน่วยงานทำเรือกรุงเทพ ของผู้ถูกร้องที่ ๑ เป็นงานขนส่ง ไม่จ่ายค่าล่วงเวลา ค่าทำงานในวันหยุด และค่าล่วงเวลาในวันหยุด ตามอัตราและชั่วโมงการทำงานที่ปฏิบัติงานจริง แต่จ่ายแบบเหมาจ่ายเป็นภาค โดยอาศัยคำสั่ง คณะกรรมการการทำเรือแห่งประเทศไทย ที่ ๑๗/๒๕๕๖ เรื่อง การกำหนดอัตราค่าล่วงเวลาเป็นภาค ไม่เป็นไปตามประกาศคณะกรรมการแรงงานรัฐวิสาหกิจสัมพันธ์ ลงวันที่ ๓๑ พฤษภาคม ๒๕๕๙ เรื่อง มาตรฐานขั้นต่ำของสภาพการจ้างในรัฐวิสาหกิจ เป็นการกระทำที่ผิดต่อกฎหมายและละเมิด

- ๒ -

ต่อสภาพการจ้างของลูกจ้าง ลูกจ้างของผู้ถูกร้องที่ ๑ ยื่นฟ้องผู้ถูกร้องที่ ๑ ต่อศาลแรงงานกลาง (ผู้ถูกร้องที่ ๒) หลายคดี ศาลฎีกามีคำพิพากษาที่ ๑๖๔๓๔ - ๑๖๖๕๐/๒๕๕๖ วินิจฉัยว่าลักษณะ กิจการและลักษณะการทำงานที่ผู้ถูกร้องที่ ๑ ให้ลูกจ้างทำงานที่ท่าเรือกรุงเทพไม่ใช่งานขนส่ง การจ่ายค่าล่วงเวลา ค่าทำงานในวันหยุด และค่าล่วงเวลาในวันหยุดที่ผู้ถูกร้องที่ ๑ เหม่าจ่ายเป็นภาค ชัดต่อกฎหมายไม่อาจใช้บังคับได้ และให้คำพิพากษาผูกพันลูกจ้างอื่นของผู้ถูกร้องที่ ๑ ด้วย แต่ผู้ถูกร้องที่ ๑ มิได้ปฏิบัติตามคำพิพากษาศาลฎีกาดังกล่าว ยังคงจ่ายค่าล่วงเวลาแบบเหม่าจ่าย เป็นภาคตลอดมา ผู้ร้องทั้งสามสืบเจตเจตจึงเป็นโจทก์ร่วมกับลูกจ้างรายอื่น รวม ๒๒๕ คน ฟ้องผู้ถูกร้องที่ ๑ เป็นคดีละเมิดเรียกค่าขาดประโยชน์ ต่อผู้ถูกร้องที่ ๒ ปรากฏว่าผู้ถูกร้องที่ ๒ พิพากษายกฟ้อง เนื่องจากพยานหลักฐานการเรียกร้องค่าล่วงเวลาไม่แน่ชัดเพียงพอ ผู้ร้องทั้งสามสืบเจตยื่นอุทธรณ์ ต่อศาลอุทธรณ์คดีชำนาญพิเศษ (ผู้ถูกร้องที่ ๓) ผู้ถูกร้องที่ ๓ วินิจฉัยว่า เป็นการอุทธรณ์ ในปัญหาข้อเท็จจริงต้องห้ามมิให้อุทธรณ์ ไม่รับไว้วินิจฉัย ผู้ร้องทั้งสามสืบเจตยื่นคำร้องขออนุญาตฎีกา ต่อศาลฎีกา (ผู้ถูกร้องที่ ๔) ซึ่งผู้ถูกร้องที่ ๔ มีคำสั่งไม่อนุญาตให้ฎีกา และไม่รับฎีกา ผู้ร้องเห็นว่า ผู้ถูกร้องที่ ๒ ผู้ถูกร้องที่ ๓ และผู้ถูกร้องที่ ๔ พิจารณาพิพากษาในข้อเท็จจริงและข้อกฎหมาย ไม่เป็นไปตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๕๑ และมาตรา ๕๒ และขัดแย้งกับคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๖๔๓๔ - ๑๖๖๕๐/๒๕๕๖ การกระทำของ ผู้ถูกร้องทั้งสี่เป็นการละเมิดสิทธิของผู้ร้องทั้งสามสืบเจตตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๔๑ (๓) และมาตรา ๕๓

ผู้ร้องยื่นคำร้องต่อผู้ตรวจการแผ่นดินและผู้ตรวจการแผ่นดินแจ้งผลการพิจารณาให้ยุติเรื่อง เนื่องจากเป็นเรื่องที่ศาลอื่นมีคำพิพากษาหรือคำสั่งถึงที่สุดแล้วตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔๗ (๔) ผู้ตรวจการแผ่นดินไม่อาจพิจารณา เสนอเรื่องต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อวินิจฉัยได้

ผู้ร้องทั้งสามสืบเจตยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญขอให้พิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ ดังนี้

๑. มติของคณะกรรมการการท่าเรือแห่งประเทศไทย ครั้งที่ ๕/๒๕๒๖ ที่กำหนดให้หน่วยงาน ท่าเรือกรุงเทพของผู้ถูกร้องที่ ๑ เป็นงานขนส่ง ไม่จ่ายค่าล่วงเวลา ค่าทำงานในวันหยุด ตามอัตรา และชั่วโมงการทำงานที่ปฏิบัติงานจริง และการออกคำสั่งตามมติดังกล่าว ชัดต่อกฎหมายไม่มีผลบังคับใช้ ตามคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๖๔๓๔ - ๑๖๖๕๐/๒๕๕๖

๒. ให้ผู้ถูกร้องที่ ๒ ผู้ถูกร้องที่ ๓ และผู้ถูกร้องที่ ๔ มีคำพิพากษาในคดีที่ผู้ร้องทั้งสามสืบเจ็ดฟ้องผู้ถูกร้องที่ ๑ ตามคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๖๔๓๔ - ๑๖๖๕๐/๒๕๕๖

ประเด็นที่ศาลรัฐธรรมนูญต้องพิจารณาเบื้องต้นมีว่า คำร้องของผู้ร้องต้องด้วยรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ ที่ศาลรัฐธรรมนูญจะรับไว้พิจารณาวินิจฉัย หรือไม่

รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ บัญญัติว่า “บุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญคุ้มครองไว้มีสิทธิยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อมีคำวินิจฉัยว่าการกระทำนั้นขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ” พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔๖ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “บุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพโดยตรงและได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหาย หรืออาจจะเดือดร้อนหรือเสียหายโดยมีอาจหลีกเลี่ยงได้อันเนื่องจากการถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพนั้น ย่อมมีสิทธิยื่นคำร้องขอให้ศาลพิจารณาวินิจฉัยคดีตามมาตรา ๗ (๑๑) ได้ โดยจะต้องยื่นคำร้องต่อผู้ตรวจการแผ่นดินเสียก่อน ภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่อยู่หรือควรรู้ถึงการถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพดังกล่าว เว้นแต่การละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพนั้นยังคงมีอยู่ก็ให้ยื่นคำร้องได้ตราบที่การละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพนั้นยังคงมีอยู่ และให้นำความในมาตรา ๔๘ วรรคหนึ่งและวรรคสอง มาใช้บังคับด้วยโดยอนุโลม โดยต้องยื่นคำร้องต่อศาลภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งความเห็นของผู้ตรวจการแผ่นดิน หรือวันที่พ้นกำหนดเวลาที่ผู้ตรวจการแผ่นดินไม่ยื่นคำร้องต่อศาลตามมาตรา ๔๘ วรรคสอง” วรรคสาม บัญญัติว่า “ในกรณีที่ศาลเห็นว่าคำร้องตามวรรคหนึ่งไม่เป็นสาระอันควรได้รับการวินิจฉัย ศาลจะไม่รับคำร้องดังกล่าวไว้พิจารณาก็ได้ และถ้าศาลเห็นว่า เป็นกรณีต้องห้ามตามมาตรา ๔๗ ให้ศาลสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณา” มาตรา ๔๗ บัญญัติว่า “การใช้สิทธิยื่นคำร้องตามมาตรา ๔๖ ต้องเป็นการกระทำที่เป็นการละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพอันเกิดจากการกระทำของหน่วยงานของรัฐ เจ้าหน้าที่ของรัฐ หรือหน่วยงานซึ่งใช้อำนาจอรัฐ และต้องมีใช่เป็นกรณีอย่างหนึ่งอย่างใด ดังต่อไปนี้ ... (๔) เรื่องที่อยู่ในระหว่างการพิจารณาพิพากษาคดีของศาลอื่น หรือเรื่องที่ศาลอื่นมีคำพิพากษาหรือคำสั่งถึงที่สุดแล้ว ...”

พิจารณาแล้วเห็นว่า ข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสารประกอบคำร้องเป็นกรณีที่ผู้ร้องทั้งสามสืบเจ็ดกล่าวอ้างว่า มติคณะกรรมการการท่าเรือแห่งประเทศไทยที่กำหนดให้หน่วยงานท่าเรือกรุงเทพของผู้ถูกร้องที่ ๑ เป็นงานขนส่งแล้วไม่จ่ายค่าล่วงเวลา ค่าทำงานในวันหยุด และการออกคำสั่งตามมติดังกล่าว ขัดต่อกฎหมาย ไม่มีผลบังคับใช้ และขอให้ผู้ถูกร้องที่ ๒ ผู้ถูกร้องที่ ๓ และผู้ถูกร้องที่ ๔

- ๕ -

มีคำพิพากษาในคดีที่ผู้ร้องทั้งสามสืบเจ็ดฟ้องผู้ถูกร้องที่ ๑ ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๖๔๓๔ - ๑๖๖๕๐/๒๕๕๖ ซึ่งการยื่นคำร้องตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ ต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์วิธีการ และเงื่อนไขที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔๖ และมาตรา ๔๗ แม้ผู้ร้องทั้งสามสืบเจ็ดยื่นคำร้องต่อผู้ตรวจการแผ่นดินและผู้ตรวจการแผ่นดินแจ้งผลการพิจารณาให้ยุติเรื่อง อันทำให้ผู้ร้องทั้งสามสืบเจ็ดมีสิทธิยื่นคำร้องโดยตรงต่อศาลรัฐธรรมนูญได้ก็ตาม แต่ข้อเท็จจริงตามคำร้องเป็นกรณีที่ผู้ถูกร้องที่ ๒ ผู้ถูกร้องที่ ๓ และผู้ถูกร้องที่ ๔ มีคำพิพากษาเกี่ยวกับการกระทำดังกล่าวแล้ว อีกทั้งเป็นการโต้แย้งกระบวนการพิจารณาของศาลในคดีที่มีคำพิพากษาถึงที่สุดแล้ว กรณีเป็นเรื่องที่ศาลอื่นมีคำพิพากษาหรือคำสั่งถึงที่สุดแล้ว ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔๗ (๔) ซึ่งมาตรา ๔๖ วรรคสาม บัญญัติให้ศาลรัฐธรรมนูญสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณา ดังนั้น ผู้ร้องไม่อาจยื่นคำร้องดังกล่าวตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงมีคำสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัย

- ๕ -

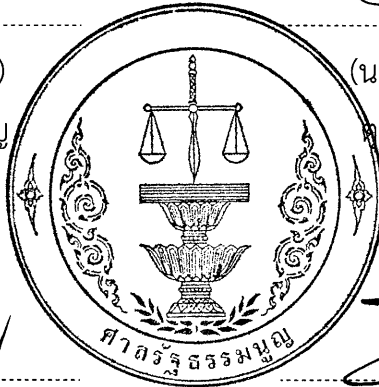
(คำสั่งที่ ๕๐/๒๕๖๕)

(นายทวีเกียรติ มีนะกนิษฐ)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายนครินทร์ เมฆไตรรัตน์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายปัญญา อุดชาชน)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายอุดม สิทธิวิรัชธรรม)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายวิรุฬห์ แสงเทียน)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายจิรนิติ หะวานนท์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายนพดล เทพพิทักษ์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายบรรจงศักดิ์ วงศ์ปราชญ์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ